

Koloni nr. 60 Pumpagången

Allan Olsson har en lång och omväxlande bana bakom sig. Född och uppvuxen i Gladsax. Började som ung hos Ingvarssons elektriska, därefter Randfabriken och Ehrnbergs läder och så småningom Plastal. Han är pensionär sedan ett tjugotal år tillbaka och blev kolonist i Norra koloniområdet i mitten av sextiotalet.

Vi träffar Allan och sonen Anders vid kaffebordet en solig och varm juliförmiddag. En dag då Tobisvikens vatten, trots värmen i luften låg under badvänlig temperatur.

Vi köpte kolonin, nummer 60 på Pumpagången av skomakare Johan Tuveffsons dotter för 2 500 kronor berättar Allan. Vår son Anders var endast något år gammal och han passades av sin mormor Karin som 1963 flyttat till lägenhet i Simrishamn. Min hustru Ebba som var röntgensköterska menade att kolonin under sommarhalvåret var en lämplig miljö för såväl mormor som Anders att vistas i och att mormor Karin som varit hustru till en lantbrukare i Sandby hade odlandet i generna. På lotten fanns en mindre stuga som vi så småningom byggde till. Bekvämligheterna inom området var på den här tiden begränsade och går inte att jämföra med idag. Det fanns två utedass till höger om scoutstugornas entré och det var glest mellan vattenposterna, så nog har det förändrats genom åren.

Kolonin blev givetvis ett centrum för familjen och vi odlade vad som normalt odlas till husbehov, grönsaker, bär, frukt och givetvis blommor. Kolonin blev också mötesplats för familjens vänner, inte minst vid de årligen återkommande kräftskivorna.

För mig säger Anders, var kolonin under min uppväxt en plats för äventyr, nära till fiske i ån, fånga fjärilar i buskarna och nära till bad i havet eller på Tobisvik. När nu vänkretsen för far har glesnat så är det mina barndomsvänner med rötter i Simrishamn som återupplivar gamla minnen vid regelbundna återträffar i kolonin.

Idag är det min särbo Gertrud som hjälper mig hålla kolonilotten levande säger Allan. Vi var barndoms- och skolkamrater i Gladsax och i samband med den stora översvämningen i Malmö 2014 fann hon i sitt vattenskadade källarförråd en poesibok och en skrivbok från vår skoltid Där fann hon mitt namn och blev nyfiken på var jag fanns. Efter en kort kontakt, träffades vi och nu träffas vi regelbundet, under sommarhalvåret givetvis i kolonin.